

Τα «Απολεσθέντα» Πυρηνικά Όπλα.

Γράφει ο Ιωάννης Κρασάς, Αντιστράτηγος ε. α.

«Ο μόνος τρόπος να κερδίσουμε το Τρίτο παγκόσμιο Πόλεμο είναι να τον εμποδίσουμε να γίνει». Στρατηγός Ντουάιτ Αϊνζεχάουερ (1890-1969), 34^{ος} Πρόεδρος των ΗΠΑ (1953-1961).

Η Επιδίωξη της Ισχύος.

Η επιθυμία του ανθρώπου να εξουσιάζει γεννήθηκε με την εμφάνισή του επί της γης. Η επικράτηση προϋποθέτει την ύπαρξη στρατιωτικής ισχύος, η οποία παρέχεται εν πολλοίς από τα πολεμικά μέσα που κατέχει κάποιος. Από την αρχή της ιστορίας, η βελτίωση της αποτελεσματικότητας των όπλων αποτελούσε συνεχή επιδίωξη. Το τόξο υπήρξε ένας πολλαπλασιαστής των ανθρώπινων δυνατοτήτων, διότι παρείχε τη ικανότητα εξοντώσεως του εχθρού από μεγάλη απόσταση και με ακρίβεια, χαρακτηριστικά που δεν είχαν τα μέχρι τότε μέσα. Η καταστροφική δύναμη της τεράστιας ενέργειας που απελευθερώνεται μετά από τη σχάση ή τη σύντηξη των πυρήνων του ατόμου, έδωσε την δυνατότητα κατασκευής των ισχυρότερων όπλων μαζικής καταστροφής.

Η Ισορροπία του Τρόμου.

Οι ΗΠΑ και η ΕΣΣΔ (Ένωση Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών), υπήρξαν οι πρώτες πυρηνικές δυνάμεις. Κατά τη περίοδο του ψυχρού πολέμου [1], η κύρια ανησυχία τους αφορούσε στην αποφυγή του αιφνιδιασμού και την άμεση ανταπόδοση του πρώτου χτυπήματος. Για το σκοπό αυτό τοποθέτησαν πυρηνικά όπλα σε υποβρύχια και πολεμικά αερο-

σκάφη τα οποία περιπολούσαν επί εικοσιτετράωρου βάσεως με σκοπό να προσβάλουν πρώτοι, ή να ανταποδώσουν άμεσα σε περίπτωση πυρηνικής επιθέσεως. Για την αύξηση της αυτονομίας και του χρόνου καταδίσεως των υποβρυχίων, οι δύο υπερδυνάμεις χρησιμοποίησαν πυρηνικούς αντιδραστήρες. Τόσο το ναυτικό των ΗΠΑ, όσο και της Ρωσίας διαθέτουν πυρηνικά υποβρύχια δυνάμενα να εκτοξεύουν βαλλιστικούς πυραύλους, ή τορπίλες με πυρηνικές κεφαλές. Δεν έλειψαν όμως τα ατυχήματα που οδήγησαν στην βύθισή τους μαζί με όλο το οπλοστάσιο τους.

Τα Βυθισμένα Υποβρύχια με Πυρηνικά Όπλα.

Μέχρι σήμερα είναι γνωστή η βύθιση 3 πυρηνικών υποβρυχίων και ενός υποβρυχίου με κινητήρα ντίζελ, εξοπλισμένων με πυρηνικά όπλα, τα οποία ανήκαν στην ΕΣΣΔ.

Την 8^η Μαΐου 1968, το Σοβιετικό υποβρύχιο K-129, κλάσεως Project 629 ή GOLF II, σύμφωνα με το νατοϊκό σύστημα αναφορών, με πλήρωμα 83 μελών (20 Αξιωματικοί 63 Υπαξιωματικοί και ναύτες) βυθίστηκε στον Ειρηνικό Ωκεανό, 2.900 χιλιόμετρα βορειοδυτικά της Χαβάης. Το K-129 κινείτο με κινητήρα Ντίζελ και ήταν εξοπλισμένο με βαλλιστικό πύραυλο τύπου SS-N-5, βεληνεκούς 1.670 χιλιομέτρων, ο οποίος έφερε πυρηνική κεφαλή ισχύος 1 μεγατόνου. Τα αίτια που οδήγησαν στη βύθισή του παραμένουν άγνωστα.

Η περιοχή βυθίσεως του K-129.

Την 12^η Απριλίου 1970, το Σοβιετικό πυρηνοκίνητο υποβρύχιο K-8, κλάσεως November (Νοέμβριος), το οποίο έφερε 4 τορπίλες με πυρηνικές

κεφαλές, βυθίστηκε στο Βισκαϊκό κόλπο, 490 χιλιόμετρα βοριοδυτικά της Ισπανίας. Από τα 104 μέλη του πληρώματος διασώθηκαν οι 73. Το K-8 αναδύθηκε μετά από πυρκαγιά που σημειώθηκε σε δύο διαμερίσματα του και βυθίστηκε λόγω της θαλασσοταραχής ενώ ρυμουλκείτο.

Η περιοχή βυθίσεως του K-8.

Την 4^η Αυγούστου 1984, το Σοβιετικό πυρηνοκίνητο υποβρύχιο K-278 [κλάσεως Project 685 A ή Mike (νατοϊκό σύστημα αναφορών)], με γάστρα από τιτάνιο, βυθίστηκε στη θάλασσα Μπάρεντς στα ανοιχτά της Νορβηγίας, σε βάθος 1.020 μέτρων. Το K-278 αναδύθηκε μετά από εκδήλωση πυρκαγιάς και στη συνέχεια κατέληξε στο βυθό. Από τους 69 ναυτικούς που εγκατέλειψαν το υποβρύχιο, οι 42 πέθαναν από υποθερμία. 2 από τις торπίλες του έφεραν πυρηνική κεφαλή.

Η περιοχή βυθίσεως του K-278.

Την 3^η Οκτωβρίου 1986, το Σοβιετικό πυρηνοκίνητο υποβρύχιο K-219 [κλάσεως Project 667 A ή Yankee], το οποίο έφερε 16 βαλλιστικούς

πυραύλους με πυρηνικές κεφαλές βυθίστηκε στον Ατλαντικό Ωκεανό, 1.100 χιλιόμετρα βορειοανατολικά των Βερμούδων. Το K-219 αναδύθηκε μετά από μετά από έκρηξη λόγω διαρροής θαλασσινού νερού σε σιλό πυραύλου, στη συνέχεια βυθίστηκε ενώ ρυμουλκείτο και κατέληξε σε βάθος 6.000 μέτρων στη περιοχή του βυθίσματος «Άβυσσος Πεδιάδος Χατέρας (Abyssal Plain Hatteras)». Από τα 120 μέλη του πληρώματος φονεύθηκαν 4.

Η περιοχή βυθίσσεως του K-219.

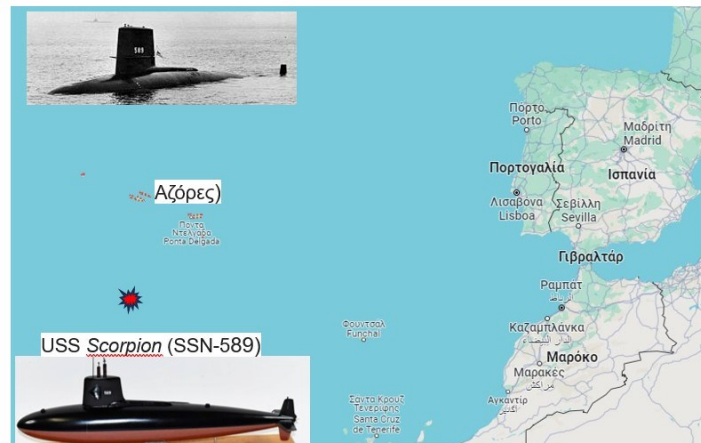
Βυθισμένα Πυρηνικά Υποβρύχια χωρίς Πυρηνικές Κεφαλές.

Την 10^η Απριλίου 1963, το αμερικανικό πυρηνοκίνητο υποβρύχιο Thresher [είδος καρχαρία με μεγάλο ουραίο πτερύγιο ονομαζόμενος (αλωνιστής)], κλάσεως Permit, βυθίστηκε 220 ναυτικά μίλια ανατολικά του Cape Cod της Μασαχουσέτης ΗΠΑ. Το υποβρύχιο ήταν εξοπλισμένο με 21 συμβατικές τορπίλες. Τα 112 μέλη του πληρώματος και 17 επιβαίνοντες εκτός πληρώματος φονεύθηκαν άπαντες. Το Υ/Β εκτελούσε δοκιμές καταδύσεων σε μεγάλο βάθος. Μετά από διακοπή λειτουργίας του πυρηνικού αντιδραστήρα, έχασε την πρόωσή του και υπερέβη το επιτρεπόμενο βάθος καταδύσεως, με αποτέλεσμα να καταστραφεί.

Η περιοχή βυθίσσεως του Thresher.

Την 22^α Μαΐου 1963, το αμερικανικό πυρηνοκίνητα υποβρύχιο Scorpion κλάσεως Skipjack, βυθίσθηκε 740 χιλιόμετρα (400 ναυτικά μίλια) νοτιοδυτικά των Αζόρων, στο μέσο του Ατλαντικού Ωκεανού. Το υποβρύχιο ήταν εξοπλισμένο με 24 συμβατικές торπίλες. Από τα 99 μέλη του πληρώματος φονεύθηκαν άπαντες. Τα αίτια της βυθίσεως του παραμένουν άγνωστα. Κατά τις έρευνες εντοπισμού των δύο βυθισμένων αμερικανικών υποβρυχίων, βρέθηκε το ναυάγιο του βρετανικού υπερωκεανίου "Τιτανικός", το οποίο βυθίστηκε στον Βόρειο Ατλαντικό Ωκεανό στις 15 Απριλίου 1912, μετά από σύγκρουση με παγόβουνο κατά το παρθενικό ταξίδι του από το Σαουθάμπτον προς τη Νέα Υόρκη.

Η περιοχή βυθίσεως του Scorpion.

Την 12^η Αυγούστου 2000, το Σοβιετικό πυρηνοκίνητο υποβρύχιο Κούρσκ ή K-141[κλάσεως Project 949 ή Oscar (νατοϊκό σύστημα αναφορών)], βυθίσθηκε στη θάλασσα Μπάρεντς, μετά από έκρηξη торπίλης, παρασέρνοντας στο βυθό τα 118 μέλη του πληρώματος. Σύμφωνα με το ρωσικό ναυτικό, δεν μετέφερε πυρηνικές κεφαλές. Την 22^α Οκτωβρίου 2000, οι δύοτες εισήλθαν στο βυθισμένο υποβρύχιο, όπου ανακαλύψαν ένα σημείωμα από τον Ντιμίτρι Κολέσνικοφ, υποπλοίαρχο του Κουρσκ, στο οποίο έγραφε: **«Όλο το πλήρωμα από τα τμήματα έξι, επτά και οκτώ ήρθαν στο ένατο. Υπάρχουν 23 άτομα εδώ. Πήραμε αυτή την απόφαση εξαιτίας του ατυχήματος. Κανείς μας δεν μπορεί να βγει στην επιφάνεια»**. Την 8η Οκτωβρίου 2001 το υποβρύχιο ανασύρθηκε με την συνεργασία της κοινοπραξίας των Ολλανδικών ναυτιλιακών εταιριών Mammoet και Smit International και την οικονομική ενίσχυση από την ΕΕ με 30 εκατομμύρια δολάρια.

Η περιοχή βυθίσσεως του K-141, στη πάνω δεξιά φωτογραφία φαίνεται το "κομμένο" υποβρύχιο.

Η πτώση του βομβαρδιστικού B-52.

Την 10:30 της 17^{ης} Ιανουαρίου 1966, ένα βομβαρδιστικό αεροσκάφος τύπου Boeing B-52 Stratofortress [2] της Πολεμικής Αεροπορίας των ΗΠΑ [USAF (United States Air Force)], κατέπεσε στο παραθαλάσσιο χωριό Παλομάρες, στις ακτές της Μεσογείου στην Ισπανία. Η πτώση του προκλήθηκε λόγω συγκρούσεως με ιπτάμενο τάνκερ KC-135 [3], το οποίο το ανεφοδίαζε σε ύψος 10.000 μέτρων. Το βομβαρδιστικό μετέφερε τέσσερις βόμβες υδρογόνου [4] MK-28R1, ισχύος 20 μεγατόνων [5]. Το αεροσκάφος συμμετείχε στην επιχείρηση «Θόλος Χρωμίου (Chrome Dome)». Ο σκοπός της επιχειρήσεως αφορούσε την πτήση βομβαρδιστικών εξοπλισμένων με πυρηνικά όπλα επί εικοσιτετραώρου βάσεως, ώστε να υπάρχει η δυνατότητα άμεσου ανταποδόσεως σε περίπτωση αιφνιδιαστικής επιθέσεως με ανάλογα όπλα εκ μέρους της ΕΣΣΔ. Την εποχή εκείνη ο ψυχρός πόλεμος βρισκόταν στο απόγειό του.

Η Επιχείρηση Ανευρέσεως των Πυρηνικών Όπλων.

Τα 4 μέλη του ιπτάμενου τάνκερ και τα 3 από τα 7 μέλη του B-52 σκοτώθηκαν κατά την σύγκρουση, ενώ τα 4 μέλη του βομβαρδιστικού διασώθηκαν, χρησιμοποιώντας τα αλεξίπτωτα τους. Τα 3 από τα 4 πυρηνικά όπλα ευρέθησαν επί του εδάφους πλησίον του Παλομάρες. Οι βόμβες κατά τις πτήσεις δεν ήσαν οπλισμένες. Η ενεργοποίηση τους θα πραγματοποιείτο πριν τη ρίψη τους. Τα μη πυρηνικά εκρηκτικά από τις 2 βόμβες εξερράγησαν με την πρόσκρουση, μολύνοντας έκταση 2 τετραγωνικών χιλιομέτρων με πλουτώνιο, προερχόμενο από το πρωτεύον ραδιενεργό υλικό που ενεργοποιεί την κυρία πυρηνική κεφαλή. Η τέταρτη βόμβα κατέληξε στον βυθό της θάλασσης. Για την ανεύρεση της οργανώθηκε τεράστια επιχείρηση, η οποία διήρκεσε 80 ημέρες και στην οποία συμμετείχαν 30 πολεμικά σκάφη με πολυάριθμο προσωπικό. Των ερευνών προϊστάτο ο Δρ. John Craven [6], ο οποίος κατόρθωσε να εντοπίσει τη βόμβα εφαρμόζοντας μαθηματική μέθοδο ανευρέσεως χαμένων αντικειμένων. Η βόμβα ανασύρθηκε από μη επανδρωμένο βαθυσκάφος των ΗΠΑ σε βάθος 900 μέτρων. Στον εντοπισμό της σημαντική υπήρξε η βοήθεια του Ισπανού αλιέως Φραγκίσκου Σίμο Όρτς, ο οποίος υπέδειξε το σημείο πτώσεως. Μετά την ανέλκυσή της ο Όρτς προσέφυγε σε δικαστήριο της Νέας Υόρκης, διεκδικώντας το 2% της αξίας των 2 δισεκατομμυρίων δολαρίων βόμβας, βάσει του νόμου περί «δικαιωμάτων διασώσεως» του δικαίου της θάλασσης. Η υπόθεση δεν εκδικάσθηκε και επιλύθηκε με εξωδικαστικό συμβιβασμό, χωρίς ποτέ να γίνει γνωστό το ποσό των "ουρανοκατέβατων" στην κυριολεξία χρημάτων που έλαβε ο Όρτς.

Οι Συνέπειες.

Αμερικανική εταιρεία μετέφερε 2.000 κυβικά μέτρα μολυσμένου χώματος σε βαρέλια τα οποία εναπέθεσε σε περιοχή της Νεβάδας. Από την βόμβα που ανασύρθηκε από την θάλασσα δεν διαπιστώθηκε ραδιενεργός διαρροή. Το κόστος καθαρισμού της περιοχής στοίχησε δύο εκατομμύρια δολάρια. Η Ισπανία απαγόρευσε την υπέρπτηση αμερικανικών αεροσκαφών με πυρηνικά όπλα πάνω από την επικράτειά της, ενώ διαμαρτυρίες και διαδηλώσεις με αίτημα την απαγόρευσή τους, οργανώθηκαν σ' όλο τον κόσμο με επίκεντρο την Ευρώπη. Δεν αναφέρθηκαν περιστατικά ραδιενεργού μολύνσεως σε κατοίκους της περιοχής. Ο συνθέτης Μίκης Θεοδωράκης [7] (1925-2021) με αφορμή το ατύχημα στο Παλο-

μάρες, συνέθεσε το τραγούδι «Ένα Δάσος Κλάρες» [8], σε στίχους Φώντα Λάδη (1943-) [9]. Το "Ένα Δάσος Κλάρες", σε ερμηνεία από την Άννα Βίση.

Η Ιρανική Επίθεση κατά του Ισραήλ.

Στις 13 Απριλίου 2024, το Ιράν στα πλαίσια της επιχειρήσεως «True promise (Αληθινή Υπόσχεση)», εξαπέλυσε κατά του Ισραήλ, 170 μη επανδρωμένα αεροσκάφη, 30 πυραύλους Κρούζ και 120 βαλλιστικούς πυραύλους. Σύμφωνα με αμερικανικές και ισραηλινές πληροφορίες το 50% των βαλλιστικών πυραύλων εξερράγησαν κατά την εκτόξευση ή κατά τη διάρκεια της πτήσεως λόγω βλαβών.

Κατανομή Πυρηνικών Όπλων.

Οι ΗΠΑ από το 1945 μέχρι το 1949 διέθεταν το μονοπώλιο των πυρηνικών όπλων. Δεν τα χρησιμοποίησαν για να εμποδίσουν το Μάο Τσε Ντουγκ να καταλάβει την εξουσία στην Κίνα (Οκτώβριος 1949), ούτε κατά τον Πόλεμο της Κορέας (Ιούνιος 1950- Ιούλιος 1953). Είναι πολύ πιθανόν να απέτρεψαν το Στάλιν να καταλάβει την Δυτική Ευρώπη μετά την λήξη του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Η ΕΣΣΔ κατασκεύασε την πρώτη βόμβα τον Αύγουστο του 1949, αλλά τα μέσα δια την χρησιμοποίησή της τα απέκτησε το 1954 (Πυραύλους και βομβαρδιστικά αεροσκάφη). Την παρούσα περίοδο εκτιμάται ότι 9 χώρες κατέχουν πυρηνικά όπλα, τα οποία υπολογίζονται σε 12.500 και εξ αυτών το 90% ανήκουν στα οπλοστάσια της Ρωσίας και των ΗΠΑ. 9.600 πυρηνικές κεφαλές είναι έτοιμες προς χρήση, ενώ οι 2.900 έχουν προγραμματισθεί για αποσυναρμολόγηση. Η Ρωσία είναι η πρώτη πυρηνική δύναμη με 5.889, οι ΗΠΑ δεύτερη με 5.244, ενώ η Κίνα βρίσκεται στη τρίτη θέση με 410 κεφαλές, αλλά ανερχόμενη ταχέως. Η κατανομή των πυρηνικών όπλων ανά χώρα φαίνεται στο πίνακα.

ΕΚΤΙΜΩΜΕΝΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΠΟΘΕΜΑΤΑ ΠΥΡΗΝΙΚΩΝ ΚΕΦΑΛΩΝ ΤΟ 2023					
ΧΩΡΑ	ΠΥΡΗΝΙΚΕΣ ΚΕΦΑΛΕΣ			ΣΥΝΟΛΟ	
	ΕΠΙ ΤΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ¹	ΣΕ ΕΤΟΙΜΟΤΗΤΑ ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΗ ²	ΠΡΟΣ ΑΠΟΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΣΗ ³		
 ΡΩΣΙΑ	1.549	4.400	1.400	5.889	
 ΗΠΑ	1.419	3.708	1.536	5.244	
 ΚΙΝΑ		410			
 ΓΑΛΛΙΑ		290			
 ΗΝΩΜ. ΒΑΣΙΛΕΙΟ		225			
 ΠΑΚΙΣΤΑΝ		170			
 ΙΝΔΙΑ		164			
 ΙΣΡΑΗΛ		90			
 ΒΟΡΕΙΟΣ ΚΟΡΕΑ		30			

Πηγές: Ομοσπονδία Αμερικανών Επιστημόνων. Υπουργείο Εξωτερικών των ΗΠΑ, Διεθνές Ινστιτούτο Ερευνών για την Ειρήνη της Στοκχόλμης (Ιούνιος 2023).

¹ Οι πυρηνικές κεφαλές είναι τοποθετημένες σε βαλλιστικούς πυραύλους, επί υποβρυχίων, πλοίων, οχημάτων και σε κεφαλές βλημάτων πυροβολικού. Επί αεροσκαφών σε πυραύλους Κρουζ, ή σε κατευθυνόμενες βόμβες.

² Οι πυρηνικές κεφαλές είναι τοποθετημένες σε οχήματα μεταφοράς έτοιμες προς χρήση.

³ Οι Πυρηνικές κεφαλές δεν διαθέτουν μηχανισμούς πυροδότησεως και είναι προγραμματισμένες για αποσυναρμολόγηση.

Διαπιστώσεις -Συμπεράσματα.

Η προστασία της ανθρωπότητας από το πυρηνικό όλεθρο στηρίζεται στην αμοιβαία καχυποψία και όχι στην αμοιβαία εμπιστοσύνη των χωρών που διαθέτουν πυρηνικά όπλα. Η χρησιμοποίησή τους επί της ουσίας θα σημάνει το τέλος της ανθρώπινου πολιτισμού.

Η πολυμάθεια δεν μας χάρισε την σοφία να έχουμε ορθή κρίση για τις αξίες της ζωής. Η σοφία είναι τρόπος ζωής, απαλλαγμένος από τα πάθη και με σεβασμό προς κάθε μορφή ζωής, προς το περιβάλλον, προς την δικαιοσύνη και προς την ηθική. Η επιστημονική πρόοδος με τη βοήθεια της οποίας ξεκλειδώσαμε τα μυστικά της φύσεως συνέβαλε στην κατάσχευή των όπλων μαζικής καταστροφής. Δεν συνέβαλε όμως στην πνευματική μας καλλιέργεια, άνευ της οποίας δεν υπάρχει πολιτισμός.

Η πραγματικότητα επιβεβαιώνει ότι παρά τις γνώσεις μας στερούμεθα των ηθικών δυνάμεων να χαλιναγωγήσουμε τα πρωτόγονα ένστικτα μας. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να χρησιμοποιούμε "ωμή βία" προκειμένου να επιβάλλουμε την θέλησή μας στους πιο αδύνατους και να τους αφαιρούμε και την ζωή ακόμα, όταν δεν υποτάσσονται στις επιθυμίες μας. Αποδεικνύεται ότι για να υπάρχει σεβασμός του Διεθνούς Δικαίου πρέπει να υπάρχει δύναμη που να αναγκάζει την εφαρμογή του.

Η ιστορία μας διδάσκει ότι στη μεγάλη πλειοψηφία τους, οι πόλεμοι παρουσιάζονται σαν μια αναπόφευκτη πράξη αυτοαμύνης, για την υπεράσπιση εδαφικών, οικονομικών, θρησκευτικών, φυλετικών, ή όποιων άλλων συμφερόντων. Η διερεύνηση της αποφάσεως διεξαγωγής των συρράξεων πρέπει να αναζητηθεί στη ικανοποίηση της επιθυμίας για αυτοεπιβεβαίωση εκείνων των ανθρώπων που πιστεύουν ότι έχουν επιλεγεί από τη μοίρα να παίξουν το ρόλο του Μεσσία. Οι άνθρωποι, με χαμηλό μορφωτικό επίπεδο, χωρίς πνευματική καλλιέργεια και με χαμηλή αυτοεκτίμηση, θυσιάζουν ευκολότερα την ατομικότητα τους και μετατρέπονται σε όχλο έτοιμο να ικανοποιήσει τις εντολές του εκλεκτού του Θεού.

Είναι πιθανό η παρουσία μας επί της γης να τερματισθεί με δική μας υπαιτιότητα, χωρίς να αποκλείεται το ενδεχόμενο να οδηγηθούμε στην ολική καταστροφή του πλανήτη μας, λόγω της μισαλλοδοξίας, της πλεονεξίας, της κενοδοξίας, της εξουσιολαγνείας, της άγνοιας και της ανοησίας μας.

**Αντιστράτηγος ε.α. Ιωάννης Κρασσάς.
Ιούλιος 2024.**

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

[1] Η περίοδος από την 12^η Μαρτίου 1947 έως την 26^η Μαρτίου 1991 (Διάλυση της ΕΣΣΔ), έχει μείνει στην ιστορία ως «Ψυχρός Πόλεμος». Αφορούσε τον ανταγωνισμό σε γεωπολιτικό, στρατιωτικό και οικονομικό επίπεδο ανάμεσα σε δύο κύρια μπλόκ χωρών, το Δυτικό με ηγέτιδα δύναμη τις ΗΠΑ και το Ανατολικό με ηγέτιδα δύναμη την ΕΣΣΔ.

[2] Το Boeing B-52 Stratofortress είναι υποηχητικό βομβαρδιστικό μεγάλης εμβελείας της Πολεμικής Αεροπορίας των ΗΠΑ (USAF), επιχειρησιακό από το 1950, ικανό να μεταφέρει φορτίο έως 32.000 κιλά. Κατάσκευασμένο να μεταφέρει πυρηνικά όπλα στην εποχή του ψυχρού πολέμου, έχει χρησιμοποιήσει μόνο συμβατικές βόμβες κατά τον πόλεμο του Βιετνάμ. Το 2005 ολοκλήρωσε 50 χρόνια συνεχούς υπηρεσίας και αναμένεται να παραμείνει ενεργό μέχρι την δεκαετία του 2040.

Το B-52 σε γραμματόσημο των ΗΠΑ.

[3] Το KC-135 Stratotanker της Boeing είναι αεροσκάφος εναερίου ανεφοδιασμού της Πολεμικής αεροπορίας των ΗΠΑ, το οποίο παρέχει με επιτυχία τις υπηρεσίες του τα τελευταία 60 χρόνια. Έχει δυνατότητα μεταφοράς 3,7 τόνους καυσίμου.

KC-135 Stratotanker κατά τη διάρκεια εναερίου ανεφοδιασμού.

[4] Η βόμβα υδρογόνου είναι ένα σύγχρονο θερμοπυρηνικό όπλο που η λειτουργία του βασίζεται στη σύντηξη πυρήνων βαρέων ισotόπων του υδρογόνου (δευτερίου και τριτίου) σε πυρήνες ηλίου. Κατά τη σύντηξη αυτή παράγεται τεράστια ποσότητα ενέργειας που συνοδεύεται από μεγάλο θερμικό κύμα, ωστικό κύμα και ραδιενεργή ακτινοβολία.

Η βόμβα υδρογόνου που μετέφερε το B-52.

[5] Η ισχύς των πυρηνικών όπλων περιγράφεται με την απαιτούμενη ποσότητα της συμβατικής εκρηκτικής ύλης TNT (τρινιτρολουόλη), η οποία επιφέρει το ισοδύναμο αποτέλεσμα. Για το σκοπό αυτό χρησιμο-

ποιείται ο Κίλοτονος (kiloton) που αντιστοιχεί σε 1.000 τόνους και ο Μεγάτονος (megaton) σε 1.000.000 τόνους TNT. Η ατομική βόμβα που ρίχθηκε στη Χιροσίμα της Ιαπωνίας το 1945, ισχύος 15 κιλοτόνων, περιείχε 64 κιλά (140 λίβρες) ουρανίου 264 υψηλού εμπλουτισμού, απελευθέρωσε ενέργεια ίση με την έκρηξη 15.000 τόνων TNT.

[6] Ο Τζον Π. Κρέιβεν [John Pina Craven (1924-2015)], υπήρξε επιστήμονας του Πολεμικού Ναυτικού των ΗΠΑ, οι καινοτομίες του οποίου στην τεχνολογία και την εξερεύνηση των ωκεανών οδήγησαν σε μερικά από τα πιο διάσημα επιτεύγματα κατασκοπείας των ΗΠΑ. Από το 1959 έως το 1969 ηγήθηκε της προσπάθειας του Ναυτικού να επεκτείνει την παρουσία του στα βάθη της θάλασσας. Μεταξύ άλλων, μετέτρεψε τα υποβρύχια σε κατασκοπευτικές μηχανές που μπορούσαν να καταδυθούν σε μεγάλα βάθη προκειμένου να ανακτήσουν το χαμένο εχθρικό υλικό, συμπεριλαμβανομένων των πυρηνικών όπλων.

Ο Τζον Π. Κρέιβεν.

[7] Ο Μίκης Θεοδωράκης (1925-2021) ήταν συνθέτης και πολιτικός κρητικής και μικρασιατικής καταγωγής. Θεωρείται ένας από τους σημαντικότερους σύγχρονους Έλληνες μουσικοσυνθέτες και μία από τις σπουδαιότερες προσωπικότητες της Ελλάδας. Διετέλεσε Υπουργός Επικρατείας στη Κυβέρνηση Κωνσταντίνου Μητσοτάκη (1990-1992) και εκλέχθηκε 5 φορές βουλευτής (ΕΔΑ 1964, ΚΚΕ 1981 & 1985, ΝΔ 1990 & 1993). Κατά την διάρκεια της στρατιωτικής δικτατορίας φυλακίσθηκε και τα τραγούδια του απαγορεύτηκαν.

Ο Μίκης Θεοδωράκης.

[8] Ο τίτλος «Ένα Δάσος Κλάρες» του τραγουδιού αναφέρεται στις κλάρες που κοσμούν τα γείσα των ηλιόκλιων των ανωτάτων αξιωματικών της Ατλαντικής Συμμαχίας (ΝΑΤΟ).

Ένα δάσος κλάρες πάνε κι έρχονται στο χωλ,
για το Παλομάρες, το Βιετνάμ και το Ντε Γκωλ.
Τον αχάριστο, τον κλέφτη, το χωριάτη, τον αλήτη,
με τη μύτη τη μεγάλη, που τους έχει μπει στη μύτη.
Να 'χα τόσες κλάρες, θα καθόμουν στο χωριό,
θα 'βγαζα λαδάκι, δε θα μ' ένοιαζε ο Ντε Γκωλ.
Τον αχάριστο, τον κλέφτη, το χωριάτη, τον αλήτη,
με τη μύτη τη μεγάλη, που τους έχει μπει στη μύτη.

[9] Ο Φώντας Λάδης [1943 (Σπάρτη)-] Εργάστηκε ως δημοσιογράφος σε ελληνικές, καθημερινές εφημερίδες και περιοδικά. Την περίοδο 1967 - 1973 έζησε στη Ρώμη Έχει γράψει ποίηση, πεζογραφία, ταξιδιωτικό, πολιτικό και ιστορικό δοκίμιο, θέατρο, καθώς και βιβλία για παιδιά. Ποιήματά του μελοποιήθηκαν από πολλούς Έλληνες συνθέτες. Είναι μέλος της ΕΣΗΕΑ, της Ενώσεως Μουσικοσυνθετών και Στιχουργών Ελλάδας (ΕΜΣΕ), της Ελληνικής Λέσχης Συγγραφέων Αστυνομικής Λογοτεχνίας (ΕΛΣΑΛ) και ιδρυτικό μέλος και πρόεδρος της Εταιρείας Αρχείου και Μελετών "Μνήμες".

Ο Φώντας Λάδης .

ΤΕΛΟΣ

Πηγή : <https://www.istorikadromena.gr/>